

[Thisted Knudsen.]

virke af parternes stilling til voldgift, vi har villet undgå den og har derfor hævdet, at der kunne findes en udvej, hvis man ville ind på en udsættelse af denne art.

For så vidt angår det sidste spørgsmål, dagspressen, er der ingen tvivl om, at dennes stilling må sikres i fremtiden. Jeg har med opmærksomhed læst den højtærede arbejds- og boligministers bemærkninger til lovforslaget, hvori det bl. a. anføres, at en yderligere sikring af pressen ud over den, forslaget indebærer, ikke henhører under denne lovgivning. Disse bemærkninger giver mig anledning til at spørge den højtærede minister, om det er hans hensigt — eller, endnu bedre, om det er regeringens hensigt — senere at fremkomme med et forslag, der utvetydigt under en konfliktsituation sikrer dagspressen, således at folkestyret ikke på ny skal komme i den beskæmmende situation, at der her i landet kun kan udkomme blade som Social-Demokraten og Land og Folk. Vi vil gerne have klarhed på dette område, og derfor beder jeg om et svar.

For så vidt angår den stilling, venstre under ministeriet Knud Kristensen indtog til det radikale venstres voldgiftsforslag, og den stilling, vi indtog til det i 1955-56, så fastholder vi denne linje; vi er villige til at forhandle om oprettelse af en voldgiftsinstitution. Vi er villige til at tage alle forhold i betragtning for at komme igennem. Der er ingen ændring i det standpunkt, vi har indtaget førhen. Derefter kan jeg med beklagelse konstatere, at før folketingsvalget den 14. maj var der ikke alene et sagligt, men også et politisk flertal i det høje ting for stort set at imødekomme de hovedsynspunkter, som jeg har fremført her, og som i høj grad var i slægt med de synspunkter, den højtærede økonomiminister har gjort gældende. Efter den 14. maj var det samme saglige flertal til stede, men ved regeringsdannelsen forsvandt beklageligvis det politiske flertal for disse tanker. Det er mit partis ønske, at det saglige synspunkt må vinde frem i de timer, hvori der nu er mulighed for at komme igennem på en fornuftig måde.

Poul Sørensen: I det arbejde, der nu i flere år har fundet sted om dette over-

ordentlig vigtige samfundsanliggende, har alle områder jo, kan man vel næsten sige, været kulegravet og behandlet. Jeg vil til indledning blot gøre nogle enkelte bemærkninger for at bringe tanken hen på den tid, som det høje ting gennemlevede under det sidste par konflikter; jeg tænker her på konflikterne i 1955 og 1956. Særlig den sidste var af en sådan karakter, at udviklingen tog magten fra samfundet, og vi stod, som alle vil erindre, i en uhyre vanskelig situation for landet. Optakten til denne situation var fuld af spændende momenter. Jeg skal bare erindre om et par enkelte udtalelser fra den tid; de afspejler, synes jeg, den tid, vi nu lever i, disse uger her. En af disse udtalelser kom fra den højtærede statsminister i januar 1956, da det begyndte at trække sammen; da beroligede den højtærede statsminister det danske samfund med blot at sige: jeg nærer tillid til Ejler Jensen. Det gør antagelig den højtærede statsminister endnu, men hverken jeg for mit vedkommende eller mit parti agter efter det, vi gennemlevede i disse forårsmåneder i 1956, at indstille vore bestræbelser på at undgå en gentagelse af de uhyre store vanskeligheder og tab, som samfundet dengang var ude for.

Jeg vil gerne have lov til at sige et par bemærkninger til det ærede medlem hr. Carl P. Jensen, som tog mine synspunkter op til behandling, hvilket jeg kun er taknemlig for. Det ærede medlem kom særlig ind på mit standpunkt i kommissionen, som var dette, at voldgiftstanken måtte med ind i overvejelserne. Ja, det standpunkt vil jeg også plædere her i dag. Men for at få rene linjer i diskussionen vil jeg gerne rette et spørgsmål til det ærede medlem hr. Carl P. Jensen: har jeg ikke ret, når jeg mener at kunne fastslå, at det synspunkt, som det ærede medlem også i dag går ind for, er dette, at under alle forhold skal parterne have lov til at kæmpe deres kamp igennem? Det standpunkt tog det ærede medlem jo personlig, sidste gang vi stod over for problemet, og for at bringe klaring spørger jeg altså det ærede medlem, om jeg har ret i at mene, at det er det ærede medlems synspunkt.

Der har jo gennem de senere år i det høje ting været gjort et betydeligt arbejde